

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (седми състав)

23 октомври 2008 година *

По дело T-256/07

People's Mojahedin Organization of Iran, установена в Auvers-sur-Oise (Франция), за която се явяват адв. J.-P. Spitzer, avocat, и г-н D. Vaughan, QC,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Bishop и г-жа E. Finnegan, в качеството на представители,

ответник,

подкрепян от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което първоначално се явяват г-жа V. Jackson и г-жа T. Harris, впоследствие г-жа Jackson, в качеството на представители, подпомагани от г-жа S. Lee и г-жа M. Gray, barristers,

* Език на производството: английски.

ОТ

Комисия на Европейските общности, за която първоначално се явяват г-жа S. Voelaert и г-жа J. Aquilina, впоследствие г-жа Voelaert, г-н P. Aalto и г-н P. van Nuffel, в качеството на представители,

и ОТ

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-н M. de Grave и г-н Y. de Vries, в качеството на представители,

встъпили страни,

с първоначален предмет искане за отмяна на Решение 2007/445/ЕО на Съвета от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО (ОВ L 169, стр. 58), доколкото то засяга жалбоподателя,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (седми състав),

състоящ се от: г-н N. J. Forwood (докладчик), председател, г-н D. Šváby
и г-н L. Truchot, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното
заседание от 6 март 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 С оглед излагане на ранните обстоятелства, предхождащи настоящия спор, се препраща към точки 1—26 от Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/ Съвет (T-228/02, Recueil, стр. II-4665, наричано по-нататък „Решението по дело ОМРІ“).

- 2 След изслушване на устните състезания, състояли се на 7 февруари 2006 г., по делото, което е в основата на посоченото Решение по дело ОМРІ, но преди произнасянето на това решение Съветът приема Решение 2006/379/ЕО от 29 май 2006 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания и за отмяна на Решение 2005/930/ЕО (ОВ L 144, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 5, стр. 97). Безспорно с това решение Съветът запазва името на жалбоподателя в списъка, съдържащ се в приложението към Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 година относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169, поправка ОВ L 164, 2007 г., стр. 36, наричан по-нататък „спорният списък“).
- 3 С Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, Първоинстанционният съд отменя Решение 2005/930/ЕО на Съвета от 21 декември 2005 година за прилагане на член 2, параграф 3 на Регламент (ЕО) № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2005/848/ЕО (ОВ L 340, стр. 64), доколкото то засяга жалбоподателя, въз основа на това, че решението не е мотивирано, че е прието в рамките на процедура, в хода на която правото на защита на жалбоподателя не е зачетено и че самият Първоинстанционен съд не може да упражни съдебен контрол за законосъобразност на това решение (Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 173).
- 4 На 21 декември 2006 г. Съветът приема Решение 2006/1008/ЕО за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 (ОВ L 379, стр. 123; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 6, стр. 66). С това решение Съветът добавя имената на някои лица, групи и образувания в спорния списък.
- 5 С писмо от 30 януари 2007 г. Съветът посочва на жалбоподателя, че според него мотивите, изложени за включването му в спорния списък, били все още валидни, и че следователно възнамерява да го запази в този списък. Към това писмо е приложено изложение на мотивите, изтъкнати от Съвета. На жалбоподателя е посочено също, че в срок от един месец той може да изпрати на Съвета

становището си относно неговото намерение да запази името му в списъка и относно изложените в тази връзка мотиви, както и всички подкрепящи доказателства.

- 6 В изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, Съветът по-специално отбелязва, че по отношение на жалбоподателя е взето решение от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179), а именно разпореждането на Secretary of State for the Home Department (министър на вътрешните работи, наричан по-нататък „Home Secretary“) на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия от 28 март 2001 г., с което жалбоподателят е забранен в качеството му на организация, свързана с тероризма, по силата на Terrorism Act 2000 (Закон за тероризма, 2000 г.) (наричано по-нататък „разпореждането на Home Secretary“). След като отбелязва, че това решение, което според посочения закон може да бъде предмет на обжалване (review), все още е в сила, Съветът заключава, че мотивите за включването на жалбоподателя в спорния списък продължават да бъдат приложими.
- 7 С писма от 27 февруари и от 19, 20 и 26 март 2007 г. жалбоподателят изпраща в отговор на Съвета своето становище. Той по-конкретно оспорва възможността след Решението по дело OMP1, точка 1 по-горе, да бъде валидно прието каквото и да е решение за „запазването“ му в спорния списък. Той също критикува както мотивите, на които се позовава Съветът, за да обоснове такова решение, така и следваната от него процедура. Накрая той моли за достъп до преписката на Съвета.
- 8 С писмо от 30 март 2007 г. Съветът изпраща на жалбоподателя набор от шестнадесет документа. Относно изпращането на другите документи по преписката той посочва, че първо трябва да бъдат консултирани държавата или държавите на произход.

- 9 С писмо от 16 април 2007 г. жалбоподателят подчертава, че е от съществено значение той да има достъп до всички документи по преписката и да има възможност да отправи коментари по тях преди приемането на решение. На същата дата адвокатите на жалбоподателя изпращат до Съвета съвместно становище, в което повторно излагат представените преди това доводи, и освен това оспорват, че разпореждането на Home Secretary може да послужи като основа за планираното решение.
- 10 С известие, публикувано в Официален вестник (С 90, стр. 1) на 25 април 2007 г., Съветът съобщава на лицата, групите и образуванията, посочени в Решение 2006/379 и Решение 2006/1008, че има намерение да запази имената им в спорния списък. Съветът също информира заинтересованите лица, че могат да изпратят молба до него, за да получат изложението на мотивите, поради които са включени във въпросния списък (в случай, че това изложение вече не им е изпратено).
- 11 С писмо от 14 май 2007 г. Съветът изпраща на жалбоподателя допълнителен документ от преписката. По отношение на другите, все още неизпратени документи, Съветът посочва, че предоставилата ги държава се противопоставя на изпращането им. Освен това Съветът прилага към това писмо докладна записка от своя генерален секретариат до Комитета на постоянните представители (COREPER) от 19 януари 2007 г. (документ 5418/1/07 REV 1), озаглавена „Проследяване на Решението по дело [OMPI]“, към която са приложени проект за писмо и мотиви, чието съдържание е идентично с това на писмото на Съвета до жалбоподателя от 30 януари 2007 г., посочено в точка 5 по-горе.
- 12 С писмо от 29 май 2007 г. жалбоподателят представя ново, допълнително становище, в което анализира представените от Съвета документи. Освен това той настоява към преписката да бъдат добавени представените от него оневиняващи документи.

- 13 С писмо от 12 юни 2007 г. Съветът отговаря на жалбоподателя, че копия от неговите писма, както и от всички представени от него оневиняващи документи, са изпратени до делегациите на държавите-членки.
- 14 На 28 юни 2007 г. Съветът приема Решение 2007/445/ЕО за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 и за отмяна на решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО (ОВ L 169, стр. 58). По смисъла на член 1 от това решение списъкът, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001, се заменя със списъка, съдържащ се в приложението. Безспорно името на жалбоподателя е включено отново в посоченото приложение.
- 15 С писмо на Съвета от 29 юни 2007 г. (наричано по-нататък „първото писмо за нотификация“) Решение 2007/445 е съобщено на жалбоподателя. По същество изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, е идентично на това, приложено към писмото от 30 януари 2007 г. (вж. точка 6 по-горе).

Производство и нови развития в хода на производството

- 16 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд на 16 юли 2007 г.
- 17 С отделна молба, подадена същия ден в секретариата на Първоинстанционния съд, жалбоподателят прави искане делото да бъде разгледано по реда на бързото

производство съгласно член 76а от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. На 30 юли 2007 г. Съветът представя становището си по това искане.

- 18 Преди да се произнесе по посоченото искане, на 13 септември 2007 г. Първоинстанционният съд (втори състав) решава да призове представителите на страните на неформално съвещание в присъствието на съдия-докладчика съгласно член 64 от Процедурния правилник. Това съвещание се провежда на 10 октомври 2007 г.
- 19 Тъй като съставите на Първоинстанционния съд са променени, считано от новата съдебна година, съдията-докладчик е включен в седми състав, на който настоящото дело впоследствие е разпределено.
- 20 На 11 октомври 2007 г. Първоинстанционният съд (седми състав) решава да се произнесе по реда на бързото производство, при условие че в срок от седем дни жалбоподателят представи съкратен вариант на жалбата си, както и списък само с онези приложения, които следва да бъдат взети предвид съгласно изготвения от него за неформалното съвещание проект. Жалбоподателят изпълнява това условие.
- 21 След изслушване на страните с определение от 20 ноември 2007 г. председателят на седми състав на Първоинстанционния съд допуска Обединеното кралство, Комисията на Европейските общности и Кралство Нидерландия да встъпят в подкрепа на исканията на Съвета.
- 22 С Решение (Open Determination) PC/02/2006 от 30 ноември 2007 г. Proscribed Organisations Appeal Commission (Апелативна комисия за забранените организации, Обединено кралство, наричана по-нататък „РОАС“) уважава жалба, подадена срещу решението на Home Secretary от 1 септември 2006 г., с което се

отказва отмяна на забраната на жалбоподателя в качеството му на организация, свързана с тероризма, и разпорежда на Home Secretary да представи на Парламента на Обединеното кралство проект на разпореждане (Order), с което жалбоподателят се изважда от списъка на забранените по силата на Terrorism Act 2000 организации (наричано по-нататък „Решението на РОАС“).

- 23 С писмо от 5 декември 2007 г. жалбоподателят представя в секретариата на Първоинстанционния съд, от една страна, копие от решението на РОАС, и от друга страна, копие от писмото, изпратено същия ден от него до Съвета с цел заличаването му от спорния списък въз основа на решението на РОАС.
- 24 С писмо от 12 декември 2007 г. Първоинстанционният съд (седми състав) поставя писмени въпроси на страните относно евентуалното въздействие на решението на РОАС върху настоящото дело, както и относно възможността за разглеждане на делото по реда на бързото производство.
- 25 С Решение от 14 декември 2007 г. РОАС отхвърля искането на Home Secretary да му бъде разрешено да подаде жалба пред Court of Appeal (England & Wales) [Апелативен съд (Англия и Уелс), Обединено кралство] срещу решението на РОАС от 30 ноември 2007 г. РОАС мотивира този отказ в допълнение от 17 декември 2007 г. към посоченото решение с обстоятелството, че не съществува разумна възможност който и да е от доводите, изтъкнати от Home Secretary, да бъде уважен.
- 26 На 20 декември 2007 г. Съветът приема Решение 2007/868/ЕО за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 и за отмяна на Решение

2007/445/ЕО (ОВ L 340, стр. 100). Съгласно член 1 от това решение списъкът, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, се заменя с приложения списък. Безспорно името на жалбоподателя е включено отново в точка 2.19 от посоченото приложение, в раздел „Групи и образувания“.

27 На 28 декември 2007 г. Home Secretary подава пред Court of Appeal ново искане да му бъде разрешено да подаде жалба срещу решението на РОАС.

28 С писмо от 3 януари 2008 г. на Съвета (наричано по-нататък „второто писмо за нотификация“) Решение 2007/868 е съобщено на жалбоподателя. Съгласно съдържанието на това писмо Съветът счита, че мотивите за запазване името на жалбоподателя в спорния списък, съобщени по-рано на заинтересованото лице с първото писмо за нотификация, все още били валидни. Относно решението на РОАС Съветът посочва, че Home Secretary се е опитал да подаде жалба срещу него.

29 Изложението на мотивите, приложено към второто писмо за нотификация, е идентично на това, приложено към първото писмо за нотификация (вж. точка 15 по-горе).

30 С писмо, подадено в секретариата на Първоинстанционния съд на 11 януари 2008 г., жалбоподателят уведомява Първоинстанционния съд за приемането на Решение 2007/868. Той моли да му бъде разрешено да промени исканията си по настоящото дело, така че жалбата му да има за предмет и отмяната на това решение. Освен това той моли Първоинстанционния съд да продължи по реда на бързото производство и подчертава, че с приемането на въпросното решение настоящото производство придобива още по-спешен характер.

31 В отговор на въпросите на Първоинстанционния съд от 12 декември 2007 г., на 15 и на 16 януари 2008 г. Съветът, Обединеното кралство и Комисията представят писмените си становища в секретариата.

32 По доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (седми състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, с писмо на секретариата от 5 февруари 2008 г.:

— приканва Съвета и встъпилите страни да представят писмените си становища по молбата за промяна на исканията на жалбоподателя, посочена в точка 30 по-горе,

— иска от Съвета и от Обединеното кралство да представят всички документи, свързани с процедурата по приемане на Решение 2007/868, доколкото то засяга жалбоподателя,

— разрешава на Обединеното кралство да представи писмено становище при встъпване.

33 В отговор на посочените процесуално-организационни действия в писмените си становища, представени в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 и на 21 февруари 2008 г., Съветът, Комисията и Нидерландия обявяват, че нямат възражения срещу молбата за промяна на исканията на жалбоподателя, посочена в точка 30 по-горе.

- 34 Противно на това, в своето писмено становище при встъпване, представено в секретариата на Първоинстанционния съд на 21 февруари 2008 г., Обединеното кралство, позовавайки се на точка 34 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, поддържа, че в случая съдебният контрол на Първоинстанционния съд трябва да обхваща само Решение 2007/868. Според тази встъпила страна Решение 2007/445 вече не може да бъде предмет на такъв контрол, защото е било отменено с Решение 2007/868.
- 35 Освен това Съветът и Обединеното кралство изпълняват искането на Първоинстанционния съд за представяне на документи, свързани с процедурата по приемане на Решение 2007/868, доколкото то засяга жалбоподателя. В тази връзка обаче Обединеното кралство моли съдържачата се в представените от него документи информация да не бъде разкривана на обществеността.
- 36 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 6 март 2008 г.
- 37 С писмо от 13 май 2008 г. жалбоподателят подава в секретариата на Първоинстанционния съд екземпляр от решението на Court of Appeal от 7 май 2008 г., с което се отхвърля искането на Home Secretary да му бъде разрешено да подаде жалба пред тази юрисдикция срещу решението на РОАС (наричано по-нататък „Решението на Court of Appeal“). В същото писмо жалбоподателят излага някои бележки във връзка с това решение.
- 38 С определение от 12 юни 2008 г. Първоинстанционният съд (седми състав) разпорежда възобновяване на устната фаза на производството съгласно член 62 от Процедурния правилник с цел да позволи на другите страни да изразят становищата си по тези нови доказателства.

39 С писмо на секретариата от 12 юни 2008 г. другите страни са поканени да представят становищата си по писмото на жалбоподателя от 13 май 2008 г. и по решението на Court of Appeal.

40 Тъй като Съветът изпълнява това искане с писмо, внесено в секретариата на 7 юли 2008 г., а на жалбоподателя не е разрешено да представи писмена реплика, с решение от 15 юли 2008 г. Първоинстанционният съд приключва отново устната фаза на производството.

Искания на страните

41 Със своята жалба жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени Решение 2007/445, доколкото то го засяга,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

42 В писмото си до Първоинстанционния съд от 11 януари 2008 г. жалбоподателят моли също Първоинстанционния съд да отмени Решение 2007/868, доколкото то го засяга.

43 Съветът моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

44 Обединеното кралство, Комисията и Нидерландия подкрепят първото искане на Съвета.

По процесуалните последици от отмяната и замяната на Решение 2007/445

45 Както следва от точка 26 по-горе, след подаването на жалбата Решение 2007/445 е отменено и заменено с Решение 2007/868. Жалбоподателят моли да му бъде дадена възможност да промени първоначалните си искания, така че жалбата му да има за предмет отмяната на тези две решения.

46 В това отношение следва да се напомни, че когато дадено решение или регламент, които засягат пряко и лично даден частноправен субект, в хода на производството са заменени с друг акт със същия предмет, той следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и правни основания. Всъщност задължаването на жалбоподателя да

подаде нова жалба би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия. Освен това би било несправедливо, ако за да отговори на критиките, съдържащи се в жалба, подадена пред общността срещу определен акт, въпросната институция може да промени обжалвания акт или да го замени с друг и да се позовава в производството на тази промяна или замяна с цел да лиши другата страна от възможността да обхване в първоначалните си искания и правни основания последващия акт или да представи допълнителни искания и правни основания срещу него (вж. Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точки 28 и 29 и посочената съдебна практика).

47 Следователно в настоящия случай съгласно тази съдебна практика трябва да бъде уважена молбата на жалбоподателя и да се заключи, че към датата на приключване на устната фаза на производството жалбата му има за предмет и отмяната на Решение 2007/868, доколкото това решение го засяга, както и да се позволи на страните да преформулират своите искания, правни основания и доводи в светлината на това ново обстоятелство, което за тях включва правото да представят допълнителни искания, правни основания и доводи (Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 30).

48 Освен това жалбоподателят продължава да има интерес да постигне отмяната на Решение 2007/445, доколкото то го засяга, тъй като отмяната на акт на дадена институция не означава признаване на неговата незаконосъобразност и има действие *ex nunc*, за разлика от решението за отмяна на акт, по силата на което отмененият акт се заличава с обратна сила от правния ред, и се счита, че той никога не е съществувал (вж. Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точки 34 и 35 и посочената съдебна практика; вж. също в този смисъл Решение на Съда от 12 февруари 1960 г. по дело *Geitling* и др./Върховен орган, 16/59—18/59, *Recueil*, стр. 45, 65). Следователно трябва да се счита, че контролът на Първоинстанционния съд обхваща и това решение, противно на поддържаното от Обединеното кралство въз основа на явно погрешно тълкуване на точки 34 и 35 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе.

49 По-нататък в настоящото решение Първоинстанционният съд се произнася последователно по искането за отмяна на Решение 2007/445 и по искането за отмяна на Решение 2007/868.

По искането за отмяна на Решение 2007/445

50 В подкрепа на искането си за отмяна на Решение 2007/445 жалбоподателят се позовава по същество на пет правни основания. Първото правно основание, което се подразделя на три части, е изведено от нарушение на член 233 ЕО и на установените от Първоинстанционния съд в Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, принципи. Второто правно основание е изведено от нарушение на правото на защита и на задължението за мотивиране. Третото правно основание е изведено от нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001. Четвъртото правно основание е изведено от нарушение на тежестта на доказване и от явна грешка в преценката на доказателствата. Петото правно основание е изведено от злоупотреба с власт.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 233 ЕО и на принципите, установени от Първоинстанционния съд в Решението по дело ОМРІ

По първата част от първото правно основание

51 В първата част от правното основание жалбоподателят отбелязва, че според съображенията на Решение 2007/445 и съгласно съдържащите се в първото писмо за нотификация мотиви Съветът е решил да „запази“ името на жалбоподателя в спорния списък, основавайки се на обстоятелството, че Решение 2006/379, което не е отменено от Първоинстанционния съд, все още било в сила. Поради това Решение 2007/445 се основавало на „продължаващото действие“ на Решение 2006/379.

52 По-нататък жалбоподателят твърди по същество, че Съветът няма право да „запазва“ името му в спорния списък, тъй като Решение 2005/930 е отменено с Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, както и че всички други решения на Съвета, и по-конкретно Решение 2006/379, трябва да бъдат считани *ipso jure* за нищожни по отношение на него по силата на същото това решение, доколкото те страдат от същите процесуални (нарушение на правото на защита) и формални (липса на мотиви) пороци като тези, обосновавали отмяната на Решение 2005/930.

53 Жалбоподателят се позовава по-специално на точка 35 от Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, в което Първоинстанционният съд посочва, от една страна, че по силата на решение за отмяна „обжалваният акт се заличава с обратна сила от правния ред и се счита, че той никога не е съществувал“, и от друга страна, че при отмяна на обжалваните актове Съветът „е длъжен [...] да вземе необходимите мерки за изпълнението на решението съгласно член 233 ЕО, което може да включва изменение или оттегляне, ако е необходимо, на евентуалните актове, които са отменили или заменили обжалваните актове, след приключването на устната фаза на производството“. При тези обстоятелства Съветът няма право, приемайки Решение 2007/445, да се позовава на факта, че Първоинстанционният съд не отменил Решение 2006/379.

54 В това отношение следва да се напомни, че с Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, Първоинстанционният съд отменя Решение 2005/930, доколкото то засяга жалбоподателя. Първоинстанционният съд напротив не отменя Решение 2006/379, доколкото впрочем последното не може да бъде предмет на съдебния му контрол, тъй като е прието след приключването на устната фаза на производството и жалбоподателят не е поискал възобновяването на това производство, за да промени исканията си в светлината на новото обстоятелство, което представлява приемането му (вж. също Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 33).

55 Освен това следва да се отбележи, че според постоянната съдебна практика по принцип дори неправомерните актове на общностните институции се ползват от презумпция за действителност и произвеждат правно действие докато не бъдат оттеглени, отменени в рамките на жалба за отмяна или обявени за недействи-

телни вследствие на преюдициално запитване или на възражение за незаконосъобразност (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 април 1982 г. по дело *Dürbeck/Комисия*, 11/81, *Recueil*, стр. 1251, точка 17, Решение на Съда от 26 февруари 1987 г. по дело *Consortio Cooperative d'Abruzzo/Комисия*, 15/85, *Recueil*, стр. 1005, точка 10, Решение на Съда от 15 юни 1994 г. по дело *Комисия/BASF и др.*, C-137/92 P, *Recueil*, стр. I-2555, точка 48, Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело *Chemie Linz/Комисия*, C-245/92 P, *Recueil*, стр. I-4643, точка 93 и Решение на Съда от 5 октомври 2004 г. по дело *Комисия/Гърция*, C-475/01, *Recueil*, стр. I-8923, точка 18).

56 Като изключение от този принцип актовете, опорочени от нередовност, която е толкова явно сериозна, че не може да бъде допусната от общностния правен ред, трябва да се считат за непроизвеждащи правно действие, дори временно, т.е. да се разглеждат като правно несъществуващи. Това изключение има за цел да запази равновесието между две основни, но понякога противоположни изисквания, на които трябва да отговаря даден правен ред, а именно стабилността на правоотношенията и спазването на законността (Решение по дело *Комисия/BASF и др.*, точка 55 по-горе, точка 49, Решение по дело *Chemie Linz/Комисия*, точка 55 по-горе, точка 94 и Решение по дело *Комисия/Гърция*, точка 55 по-горе, точка 19).

57 Тежестта на последиците, които са свързани с констатирането на несъществуването на даден акт на общностните институции, изисква по съображения за правна сигурност тази констатация да бъде запазена само за съвсем крайни хипотези (Решение по дело *Комисия/BASF и др.*, точка 55 по-горе, точка 50, Решение по дело *Chemie Linz/Комисия*, точка 55 по-горе, точка 95 и Решение по дело *Комисия/Гърция*, точка 55 по-горе, точка 20).

58 Решение 2006/379 обаче не може да се счита за такъв несъществуващ акт, дори и да страда от същите формални и процесуални пороци като Решение 2005/930, както твърди жалбоподателят, без това да се оспорва от Съвета.

59 От това следва, че посоченото решение не трябва да се счита от Съвета за „*ipso jure* нищожно [...]“ по отношение на жалбоподателя, противно на поддържаното от него.

60 По останалите въпроси следва да се напомни, че за да се съобрази с отменителното решение и да го изпълни в пълна степен, институцията, която е автор на отменения акт, е длъжна да спазва не само диспозитива на решението, но и мотивите, които представляват неговата необходима основа, доколкото без тях не може да се определи точният смисъл на постановеното в диспозитива. Фактически именно мотивите от една страна указват конкретната разпоредба, приета за незаконосъобразна, а от друга разкриват точните основания за установената в диспозитива незаконосъобразност, които съответната институция е длъжна да вземе предвид, когато замества отменения акт (Решение на Съда от 26 април 1988 г. по дело *Asteris* и др./Комисия, 97/86, 99/86, 193/86 и 215/86, *Recueil*, стр. 2181, точка 27).

61 Макар констатирането на незаконосъобразност в мотивите на решението за отмяна, на първо място, да поражда задължение за институцията, която е автор на отменения акт, да отстрани тази незаконосъобразност в акта, предназначен да замени отменения акт, същото може да породи и други последици за тази институция, тъй като се отнася до разпоредба с конкретно съдържание в определена област (Решение по дело *Asteris* и др./Комисия, точка 60 по-горе, точка 28).

62 Що се касае до отмяната поради формални и процесуални пороци, както в случая, на решение за замразяване на средства, което съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 трябва да бъде прегледано през определени интервали от време, институцията, която е негов автор, на първо място е задължена да гарантира, че евентуалните последващи решения за замразяването на средства, които трябва да се приемат след решението за отмяна, за да уредят последващи на това решение периоди, не страдат от същите пороци (вж. по аналогия Решение по дело *Asteris* и др./Комисия, точка 60 по-горе, точка 29).

- 63 В настоящия случай Съветът изпълнява това задължение, като въвежда и впоследствие прилага непосредствено след произнасянето на Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, нова процедура с цел да се съобрази с формалните и процесуални правила, изложени от Първоинстанционния съд в посоченото решение, и по-специално в точка 126 (право на защита) и в точка 151 (мотиви), както и да даде възможност на жалбоподателя да се ползва от предоставените с тази нова процедура гаранции, преди да приеме по отношение на него Решение 2007/445 (вж. точка 88 и сл. по-нататък).
- 64 Следва също да се признае, че по силата на обратното действие на решенията за отмяна констатирането на незаконосъобразността има действие от датата на влизане в сила на отменения акт (Решение по дело Asteris и др./Комисия, точка 60 по-горе, точка 30). В точка 35 от Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, Първоинстанционният съд също посочва, че необходимите мерки за изпълнението на това решение съгласно член 233 ЕО могат да включват в зависимост от случая изменение или оттегляне от страна на Съвета на актовете, които са отменили или заменили отмененото Решение 2005/930 след приключването на устната фаза на производството.
- 65 Все пак Съветът и Обединеното кралство основателно отбелязват в писмените си изложения, че от посочената точка 35 от Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, не следва, че Съветът непременно е длъжен да измени или оттегли въпросните актове. Всъщност от съдебната практика е видно, че когато даден акт е отменен поради формални и процесуални пороци, както в настоящия случай, съответната институция има право да приеме отново идентичен акт, като този път спазва въпросните формални и процесуални правила, и дори може да даде на акта обратно действие, ако това е необходимо за постигане на цел от общ интерес, и когато оправданите правни очаквания на заинтересуваните лица са надлежно зачетени (Решение на Съда от 30 септември 1982 г. по дело *Amylum*/Съвет, 108/81, *Recueil*, стр. 3107, точки 4—17 и Решение на Съда от 13 ноември 1990 г. по дело *Fedesa* и др., С-331/88, *Recueil*, стр. I-4023, точки 45—47; Решение на Първоинстанционния съд от 17 октомври 1991 г. по дело *de Compte*/Парламент, T-26/89, *Recueil*, стр. II-781, точка 66).

66 Тази съдебна практика е приложима по аналогия за хипотезата, разгледана в точка 35 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, при положение, че в този случай съответната институция има право да запази в сила акта, с който е отменен или заменен отмененият акт, след приключване на устната фаза на производството за период от време, който ѝ е абсолютно необходим за приемането на нов акт, като се съобразява със съответните формални и процесуални правила. Всъщност в този много специфичен случай би било в явно противоречие с постигането на целта от общ интерес, ако Съветът бъде задължен първо да оттегли несъответстващия на тези правила акт, а впоследствие му бъде разрешено да придаде обратно действие на новоприетия съгласно посочените правила акт.

67 Така в настоящия случай и ако се предположи, че Решение 2006/379 страда от същите формални и процесуални пороци като Решение 2005/930, Съветът не може да бъде упрекван, че е отказал да го измени или оттегли, доколкото то засяга жалбоподателя, през периода от време, който му е абсолютно необходим, за да приеме нов акт, спазвайки формалните и процесуални правила, чието нарушаване е санкционирано с Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, ако тази институция счита, че изложените от нея мотиви с оглед включване на жалбоподателя в спорния списък все още са валидни. В това отношение Съветът основателно посочва, че в Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе Първоинстанционният съд не се е произнесъл по обосноваването на тези мотиви. Освен това оправданите правни очаквания на заинтересуваното лице са надлежно зачетени, тъй като Съветът го е уведомил за своите намерения с писмо от 30 януари 2007 г. (вж. точка 5 по-горе).

68 При тези обстоятелства Съветът не може да бъде упрекван нито че е решил да „запази“ името на жалбоподателя в спорния списък, нито че за тази цел се е позовал на „продължаващото действие“ на Решение 2006/379.

69 Във всеки случай, както Съветът и Обединеното кралство основателно твърдят, Решение 2007/445 не се основава, нито зависи от действителността на Решение 2006/379. Макар в Решението по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, с цел определяне предмета и ограниченията на гаранциите, свързани със зачитането на правото на защита и на задължението за мотивиране, Първоинстанционният съд да установява разграничение между „първоначалното решение“ за замразяване на

средства, посочено в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, и „последващите решения“ за продължаване на замразяването на средствата след преразглеждане, посочени в член 1, параграф 6 от тази Обща позиция, факт е, че всяко от последващите решения представлява ново решение, взето въз основа на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и в резултат на преразглеждане от Съвета на спорния списък (вж. в този смисъл Решение на Съда от 18 януари 2007 г. по дело РКК и КНК/Съвет, С-229/05 Р, Сборник, стр. I-445, точка 103, с което по този въпрос изрично се потвърждава Определението на Първоинстанционния съд от 15 февруари 2005 г. по дело РКК и КНК/Съвет, T-229/02, Recueil, стр. II-539, точка 44).

70 При тези условия нито обстоятелството, че в преамбюла на Решение 2007/445 Съветът се позовава на Решение 2006/379, нито обстоятелството, че той решава да „запази“ името на жалбоподателя в спорния списък биха могли да доведат до незаконосъобразността на Решение 2007/445.

71 Следователно първата част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

По втората част от първото правно основание

72 Във втората част от правното основание жалбоподателят отбелязва, че доколкото го засяга, Решение 2007/445 се основава на същото разпореждане на Home Secretary и на същите доказателства, които са в основата на Решение 2005/930.

73 По-нататък жалбоподателят твърди по същество, че Съветът няма право „да използва повторно“ или „да оползотворява“ такива доказателства, за да формира правното основание на Решение 2007/445. Като се позовавал само на тези доказателства, Съветът извършил „отстраняване на пороците“ в нарушение не само на принципите, установени от Първоинстанционния съд в Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, но и на принципите на правна сигурност и на оправданите правни очаквания.

74 По-конкретно жалбоподателят поддържа, че доколкото Решение 2005/930 е частично отменено поради нарушение на правото на защита и на задължението за мотивиране, Съветът следвало да приеме ново решение по отношение на него, основаващо се на ново решение на национален орган или на нови доказателства, но определено не на разпореждането на Home Secretary или на доказателства отпреди 2001 г. Тъй като Решение 2007/445 се основавало само на тези последни доказателства, то било *ipso jure* нищожно в частта, в която го засяга.

75 В това отношение следва да се посочи, че отмяната на даден акт поради формални или процесуални пороци по никакъв начин не засяга правото на институцията, която е автор на този акт, да приеме нов акт, основавайки се на същите фактически и правни обстоятелства като тези, които са в основата на отменения акт, при положение че в този случай тя спазва формалните и процесуални правила, чието нарушаване е санкционирано, и оправданите правни очаквания на заинтересуваните лица са надлежно зачетени (вж. също точка 65 по-горе).

76 Дори да се докаже, че относно жалбоподателя Решение 2007/445 се основава на същото разпореждане на Home Secretary и на същите доказателства, които са в основата на Решение 2005/930, това обстоятелство не би оказало въздействие върху законосъобразността на това решение. Освен това в точка 67 по-горе вече е установено, че в случая оправданите правни очаквания на заинтересуваните лица са надлежно зачетени.

77 Следователно втората част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

По третата част от първото правно основание

78 В третата част от правното основание, изложена при условията на евентуалност, жалбоподателят отбелязва, че в Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, Първоинстанционният съд установява разграничение между първоначалното решение да се включи дадено лице в спорния списък и последващите решения да се запази името му в него. Според него от точки 143 и 145 от това решение следва, че първоначалното решение може да бъде прието единствено въз основа на решение, взето от компетентен национален орган. Последващите решения, напротив, трябвало да посочват специфичните и конкретни причини, на които се основавал Съветът. Освен това от точки 144 и 145 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, следвало, че последващите решения трябвало да се предхождат от преразглеждане на положението, в което се намира заинтересованото лице, за да се установи дали то все още участва в терористични дейности.

79 Според жалбоподателя, за да запази името му в спорния списък с Решение 2007/445, Съветът нямал право просто да изтъква разпореждането на Home Secretary, нито да се позовава на събитията от 2001 г.

80 В това отношение в началото следва да се отбележи, че доводите на жалбоподателя се основават на погрешно тълкуване на Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе.

81 По-специално от точки 143—146 и 151 от това решение следва, че както мотивите на първоначалното решение за замразяване на средства, така и мотивите на последващите решения следва да се позовават не само на правните изисквания за прилагането на Регламент № 2580/2001, по-специално на съществуването на национално решение, взето от компетентен орган, но и на специфичните и конкретни причини, поради които при упражняването на неговата оперативна самостоятелност Съветът приема, че спрямо заинтересованото лице следва да се вземе мярка за замразяване на средства.

82 Освен това както от точка 145 от същото решение, така и от член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, към която препраща и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, следва, че ако последващите решения за замразяване на средства трябва да се предхождат от „преразглеждане“ на положението, в което се намира заинтересованото лице, това не се налага, както жалбоподателят погрешно отбелязва, единствено с цел да се установи дали той все още участва в терористични дейности, а за да се гарантира, че „все още съществуват основания“ за запазването на името му в спорния списък, ако е необходимо въз основа на нови данни или доказателства. В това отношение Първоинстанционният съд уточнява, че когато мотивите на дадено последващо решение за замразяване на средства по същество са същите като изтъкнатите при приемането на предходно решение, обикновено посочване в този смисъл може да бъде достатъчно, по-конкретно когато заинтересованото лице е група или образувание (Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Al-Aqsa/Съвет, T-327/03, Сборник, 2007 г., стр. II-79*, резюме, точка 54).

83 По останалите въпроси следва да се заключи, че доводите на жалбоподателя не се подкрепят от фактите. Всъщност в изложението на мотивите, приложено към писмото му от 30 януари 2007 г., изпратено до жалбоподателя, Съветът не се позовава само на разпореждането на Home Secretary. В параграф 1 от това изложение на мотивите Съветът се позовава на поредица от актове, за които твърди, че са извършени от жалбоподателя, и счита, че попадат в обхвата на член 1, параграф 3, букви а), б), г), ж) и з) от Обща позиция 2001/931, и че са извършени за постигане на целите, посочени в член 1, параграф 3, точки i) и iii). В параграф 2 от своето изложение на мотивите Съветът заключава, че член 2, параграф 3, подточка ii) от Регламент № 2580/2001 визира жалбоподателя. В следващите параграфи от изложението на мотивите си Съветът посочва също, че разпореждането на Home Secretary, с което се целяла забрана на жалбоподателя

в качеството му на организация, свързана с тероризма, и което според Terrorism Act 2000 можело да бъде предмет на жалба (review), оставало в сила. След като по този начин констатираше, че все още били валидни мотивите за включването на жалбоподателя в спорния списък, Съветът го уведомява за решението си да продължи да прилага спрямо него предвидените в член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2580/2001 мерки.

84 Така Съветът посочва в съответствие със споменатата в точки 81 и 82 по-горе съдебна практика специфичните и конкретни причини, поради които при упражняването на своята оперативна самостоятелност е приел, че спрямо жалбоподателя трябва да продължи да се прилага мярка за замразяване на средства.

85 Въпросът дали така изложените от Съвета мотиви могат законосъобразно да обосноват както от фактическа, така и от правна страна приемането на Решение 2007/445, попада в обхвата на контрола за законосъобразност на това решение по същество, към който се пристъпва при разглеждането на третото и четвъртото правно основание.

86 Следователно третата част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна, а с нея трябва да се отхвърли и правното основание в неговата цялост.

По второто правно основание, изведено от нарушаване на правото на защита и на задължението за мотивиране

87 На първо място, по отношение на твърдяното нарушение на правото на защита жалбоподателят изтъква, че той изобщо не е имал възможност надлежно да представи своето становище във връзка с релевантните обяснения, изложени

с цел запазването му в спорния списък. Той по-специално подчертава, че единствената информация, която е получил от Съвета, е отпреди 2001 г., че Съветът изобщо не се е опитал да отговори на отправените от жалбоподателя към него критики, че по никакъв начин не е отчел представените от жалбоподателя оневиняващи доказателства, както и че на жалбоподателя не е била дадена възможност да бъде изслушан.

88 В това отношение следва да се напомни, че целта на гаранцията, свързана със зачитането на правото на защита в контекста на приемането на решение за замразяване на средства, взето въз основа на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, както и ограниченията на тази гаранция, които могат законосъобразно да бъдат наложени на заинтересованите лица в този контекст, са определени от Първоинстанционния съд в точки 114—137 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе.

89 В настоящия случай от фактите и обстоятелствата, изложени в точки 5—13 по-горе, следва, че в контекста на приемането на Решение 2007/445 Съветът се е съобразил надлежно с принципите, установени от Първоинстанционния съд в посочените точки 114—137 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе.

90 На първо място, всъщност в приложение към писмото си от 30 януари 2007 г. Съветът изпраща на жалбоподателя изложение на мотивите, което по ясен и недвусмислен начин посочва причините, които според него обосновават запазването му в спорния списък (вж. също точка 83 по-горе). В това изложение се посочват конкретни примери за терористични актове по смисъла на релевантните разпоредби от Обща позиция 2001/931, за които жалбоподателят носи отговорност. В него също се посочва, че поради тези актове компетентен орган на Обединеното кралство е взел решение за забрана на жалбоподателя в качеството му на организация, участваща в терористични актове, че това решение е подложено на преразглеждане по силата на приложимото в Обединеното кралство законодателство, и че то все още е в сила. Освен това в писмото от 30 януари 2007 г. се посочва, че в едномесечен срок жалбоподателят може да представи на Съвета становището си относно неговото намерение да запази името му в спорния списък и относно изложените в това отношение мотиви, както и всички подкрепящи доказателства.

- 91 На второ място, с писма от 30 март и 14 май 2007 г. Съветът изпраща на жалбоподателя определен брой документи от преписката. По отношение на другите документи в писмото си от 14 май 2007 г. Съветът обяснява, че не може да ги изпрати на жалбоподателя, тъй като държавата, която му ги е предоставила, не е дала съгласие за разгласяването им. В рамките на настоящата жалба жалбоподателят не оспорва нито този отказ за изпращане на някои уличаващи документи, нито изложените за обосноваването му мотиви.
- 92 На трето място, Съветът предоставя на жалбоподателя възможност надлежно да представи своето становище във връзка с уличаващите го доказателства, възможност, която той на практика е използвал в писмата си от 27 февруари, 19, 20 и 26 март, 16 април и 29 май 2007 г.
- 93 По отношение на довода, който жалбоподателят твърди, че е извел от отказа на Съвета във връзка с искането му да бъде изслушан по време на официално изслушване, е достатъчно да се отбележи, че нито въпросната правна уредба, а именно Регламент № 2580/2001, нито общият принцип за зачитане на правото на защита предоставят на заинтересованите лица правото на такова изслушване (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2005 г. по дело Common Market Fertilizers/Комисия, T-134/03 и T-135/03, Recueil, стр. II-3923, точка 108, вж. също Решение по дело OMP1, точка 1 по-горе, точка 93).
- 94 По отношение на довода на жалбоподателя, според който Съветът по никакъв начин не се е опитал да отговори на неговото становище, нито по някакъв начин е отчел представените от него оневиняващи доказателства, жалбоподателят се основава на погрешна преценка на задълженията на Съвета във връзка със зачитането на правото на защита. В настоящия случай, както произтича от писмото на Съвета от 12 юни 2007 г. и от първото писмо за нотификация, тази институция надлежно е взела предвид представените от жалбоподателя становище и оневиняващи доказателства, по-специално като гарантира, че те са били изпратени на делегациите на държавите-членки преди приемането на Решение 2007/445.

- 95 Съветът напротив не е бил задължен да отговаря на това становище в светлината на тези документи, ако счита, че те не обосновават заключенията, които жалбоподателят твърди, че е извел от тях. В това отношение Първоинстанционният съд счита, че дословното възпроизвеждане на изложението на мотивите, приложено към писмото на Съвета от 30 януари 2007 г., в изложението на мотивите, приложено към първото писмо за нотификация, само по себе си означава единствено, че Съветът поддържа своята гледна точка. При липсата на други релевантни доказателства, както в настоящия случай, такова съответствие на текстовете не доказва, че при преценката по преписката Съветът не е отчел надлежно изложените от жалбоподателя в негова защита доводи (вж. по аналогия Решение на Първоинстанционния съд от 11 март 1999 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, T-141/94, Recueil, стр. II-347, точки 117 и 118).
- 96 Освен това във всеки случай в първото писмо за нотификация Съветът отговаря конкретно на основния довод, изложен от жалбоподателя в хода на административното производство, според който само настояща и актуална терористична дейност можела да оправдае запазването му в спорния списък (вж. също точка 142 по-нататък).
- 97 От горното следва, че в настоящия случай не е доказано твърдяното нарушаване на правото на защита.
- 98 На второ място, по отношение на твърдяното нарушение на задължението за мотивиране, жалбоподателят твърди, че Решение 2007/445 не посочва специфичните и конкретни причини, поради които Съветът е приел, от една страна, че релевантната правна уредба е приложима спрямо него (Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 143), и от друга страна, след преразглеждането, че все още съществуват основания за замразяването на средствата му (Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 151). По-конкретно Съветът не отчел предоставената от жалбоподателя информация за периода след 2001 г. и Решение 2007/445 не било мотивирано по отношение на този период.

- 99 В това отношение следва да се напомни, че целта на гаранцията, свързана със задължението за мотивиране в контекста на приемането на решение за замразяване на средства, взето въз основа на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, както и ограниченията на тази гаранция, които могат законосъобразно да бъдат наложени на заинтересованите лица в този контекст, са определени от Първоинстанционния съд в Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точки 138—151.
- 100 В настоящия случай от разглеждането на третата част от първото правно основание (вж. точки 83 и 84 по-горе) следва, че в контекста на приемането на Решение 2007/445 Съветът се е съобразил надлежно с принципите, установени от Първоинстанционния съд в посочените точки 138—151 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе.
- 101 По отношение на довода, според който Съветът не взел предвид предоставената от жалбоподателя информация за периода след 2001 г., нито мотивирал решението си в това отношение, следва да се напомни, че макар по силата на член 253 ЕО Съветът да е задължен да изложи фактическите обстоятелства, от които зависи обосноваването на приетите от него актове и правните съображения, които са довели до приемането на тези актове, тази разпоредба не изисква Съветът да обсъжда всички фактически и правни въпроси, които са били повдигнати от заинтересованите лица в хода на административното производство (Решение на Съда от 17 януари 1984 г. по дело VBVB и VBVB/Комисия, 43/82 и 63/82, Recueil, стр. 19, точка 22 и Решение на Съда от 18 септември 2003 г. по дело Volkswagen/Комисия, C-338/00 P, Recueil, стр. I-9189, точка 127; Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело Cableuropa и др./Комисия, T-346/02 и T-347/02, Recueil, стр. II-4251, точка 232).
- 102 Впрочем и във всеки случай, в точка 96 по-горе вече е констатирано, че в първото писмо за нотификация Съветът е отговорил конкретно на довода, изложен от жалбоподателя в хода на административното производство, според който само настояща и актуална терористична дейност можела да оправдае запазването му в спорния списък.

103 От горното следва, че в настоящия случай не е доказано твърдяното нарушение на задължението за мотивиране.

104 Следователно второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По третото правно основание, изведено от нарушаване на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001

105 Жалбоподателят отбелязва, че както член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, така и член 1, параграфи 2, 3 и 6 от Обща позиция 2001/931 са формулирани в сегашно време, изявително наклонение. Според него от това следва, че трябва да съществува тясна и непосредствена времева връзка между решението за включване или за запазване на името на дадено лице в спорния списък и терористичните актове, взети предвид за тази цел. Следователно дадено лице можело да бъде вписано в спорния списък само ако за него се твърди, че участва в актуална или поне скорошна терористична дейност. Също така името на дадено лице не можело да бъде запазено в посочения списък след преразглеждане само въз основа на предходни факти.

106 В настоящия случай обаче Решение 2007/445 не се основавало на никакъв факт, настъпил след 2001 г., що се отнася до жалбоподателя, а за периода след 2001 г. последният бил представил редица оневиняващи го доказателства.

107 В това отношение подобно на Съвета и на Обединеното кралство Първоинстанционният съд счита, че тълкуването, направено от жалбоподателя на въпросните разпоредби от Регламент № 2580/2001 и от Обща позиция 2001/931, е прекалено ограничително, и че нищо в тези разпоредби не забранява налагането на ограничителни мерки срещу лица или образувания, които

в миналото са осъществявали терористични актове, независимо от липсата на доказателства, че понастоящем те извършват или участват в такива актове, ако това се оправдава от обстоятелствата.

108 На първо място, противно на твърдението на жалбоподателя, тази гледна точка не се опровергава от съдържанието на въпросните разпоредби. Въпреки че член 1, параграф 2 от Обща позиция 2001/931 използва сегашно време на изявителното наклонение („лицата, които извършват“), за да дефинира какво трябва да се разбира под „лица, групи и обекти [да се чете „образувания“], участващи в извършването на терористични действия“, той се отнася до общата идея на дефинициите и законово регламентирани състави на нарушения, а не до позоваването на определен период от време. Същото важи и за деепричастието, използвано във френската („les personnes [...] commettant“) и английската („persons committing“) редакции на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, което се потвърждава от употребата на сегашното време на изявително наклонение в съответните формулировки, използвани в другите езикови редакции (вж. по-специално редакцията на немски език „Personen, die eine terroristische Handlung begehen“, на италиански език „persone che commettono“, на нидерландски език „personen die een terroristische daad plegen“ и на словашки език „osôb, ktoré páchajú“). Освен това член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 позволява приемането на ограничителни мерки, насочени по-специално срещу лица, които са били осъдени за тероризъм, което обикновено предполага терористична дейност в миналото, а не активно извършвана към момента, когато същата е установена в присъдата. Накрая параграф 6 от същия член предвижда, че имената на лицата и образуванията в спорния списък се преглеждат през определени интервали от време, и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че съществуват основания да бъдат запазени в списъка. За да не се отнеме полезното действие на тази разпоредба, следва да се приеме, че тя позволява запазването в спорния списък на лица и образувания, които не са извършили нови терористични актове в хода на шестмесечния или шестмесечните периоди, предхождащи преразглеждането, ако това запазване продължи да бъде обосновано с оглед на всички релевантни обстоятелства.

109 На второ място, следва да се подчертае, че Регламент № 2580/2001 и Обща позиция 2001/931, както и Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Обединените нации, която те прилагат, са насочени към борба срещу заплахите за международния мир и сигурност, предизвикани от терористичните актове. Постигането на тази цел, която е от съществено значение за международната общност, би било застрашено, ако мерките за замразяване на средства,

предвидени от тези актове, могат да се прилагат само за лица, групи и образувания, които понастоящем извършват терористични актове или са извършвали такива в близкото минало.

- 110 Освен това, тъй като тези мерки са предназначени по същество да предотвратят извършването на такива актове или тяхното повтаряне, те по-скоро се основават на оценка за настоящата или бъдеща заплаха, отколкото на преценката на минало поведение.
- 111 В това отношение Съветът и Обединеното кралство отбелязват, че както опитът показва, временното прекъсване на дейностите на дадена организация с терористично минало само по себе си не е гаранция, че заинтересованото лице няма да възобнови такава дейност във всеки един момент и че не е необходимо да се вярва на твърдян отказ от насилие в тази връзка. Такъв би могъл да бъде по-конкретно случаят, ако липсата на такава дейност е резултат от ефективността на наложените санкции или ако преустановяването ѝ е решено, тъй като въпросната организация цели отмяна на наложените ѝ санкции, за да може да възобнови предишните си терористични дейности. Тя може да се обясни също със затрудненията, които заинтересованото лице среща при извършването на нови терористични актове предвид ефективността на приетите от компетентните власти превантивни мерки, или още във връзка с времето, необходимо за подготовката на такива актове.
- 112 Тъй като тези съображения не са лишени от основание, трябва да се признае, че широкото право на преценка, с което разполага Съветът относно обстоятелствата, които следва да се имат предвид при приемането или запазването в сила на дадена мярка за замразяване на средства (Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 159), обхваща преценка на заплахата, която може да продължи да представлява организация, извършила в миналото терористични актове, независимо от спирането на терористичните ѝ дейности за по-кратък или по-дълъг период от време или дори от явното им преустановяване.

- 113 В настоящия случай обстоятелството, че по отношение на жалбоподателя Съветът се позовава изключително на терористични актове от миналото и на факти, предхождащи 2001 г., следователно само по себе си не е достатъчно, за да разкрие нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.
- 114 Въпросът дали с оглед на всички други релевантни обстоятелства Съветът, постъпвайки по този начин, превишава границите на правото си на преценка, се включва в разглеждането на четвъртото правно основание.
- 115 От посоченото по-горе следва, че третото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушаване на тежестта на доказване и от явна грешка в преценката на доказателствата

Доводи на страните

- 116 Жалбоподателят твърди, че взетите въз основа на Регламент № 2580/2001 решения представляват явна и сериозна намеса в правата, гарантирани от членове 10 и 11 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., както и от член 1 от Първи

допълнителен протокол към КЗПЧОС. В това отношение той набляга на изключително строгите последици, които произтичат за него от Решение 2007/445.

- 117 В резултат на това, от една страна, жалбоподателят поддържа, че Съветът трябва да докаже, че прилагането на взетите спрямо него мерки е предписано от закона с оглед постигането на легитимна цел, и е необходимо в едно демократично общество.
- 118 От друга страна, жалбоподателят поддържа, че тежестта на доказване, че към 28 юни 2007 г. замразяването на средства все още е било законово оправдано, се носи от Съвета, и че необходимото равнище на доказване за тази цел трябва да бъде приложимото в наказателноправната област.
- 119 Относно ролята на Първоинстанционния съд жалбоподателят подчертава, че при обстоятелства като тези в настоящия случай Първоинстанционният съд трябвало да преразгледа обективно всички факти, както тези, на които се позовава Съветът, така и тези, на които се позовава жалбоподателят, за да определи дали Съветът е имал основателни мотиви за приемането през 2007 г. на Решение 2007/445.
- 120 В настоящия случай Решение 2007/445 било прието по отношение на жалбоподателя въз основа на уличаващи документи, лишени от точен, сериозен и надежден характер, като всички предхождали по време 2001 г., както и без съответно разглеждане на многобройните оневиняващи документи, представени от жалбоподателя, свързани с годините след 2001 г.
- 121 По отношение на оневиняващите доказателства жалбоподателят по-конкретно подчертава, че по време на извънреден конгрес, състоял се в Ashraf City (Ирак) през юни 2001 г., ръководството на същия е приело едностранно решение да прекрати военните дейности на организацията в Иран. Това решение било ратифицирано от два редовни конгреса през септември 2001 г. и през 2003 г. Освен в няколко операции, проведени от оперативни части, които не получили съобщението своевременно, жалбоподателят не участвал в никаква военна

операция след лятото на 2001 г. и оперативните му части били окончателно разформироваани. Освен това той разкрил и координатите на всички свои бази на Организацията на Обединените нации, както и на правителствата на Обединеното кралство и на Съединените щати.

- 122 Жалбоподателят се позовава също на документите, съдържащи се в приложения 2 и 6 към неговата жалба, от които било видно, че от 2001 г. той и всички негови членове доброволно са се отказали от насилието и тероризма, предали са оръжията си, сключили са споразумение с коалиционните сили в Ирак и са надлежно признати за „лица, ползващи се от закрила“.
- 123 Накрая жалбоподателят подчертава, че нямало никакво предположение той да е извършвал каквото и да е терористичен акт в Европейския съюз.
- 124 На първо място, Съветът и Обединеното кралство изтъкват, че в Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе (точка 135), Първоинстанционният съд ясно посочва, че мярката за замразяване на средства не представлява наказателна санкция.
- 125 На следващо място, Съветът и Обединеното кралство твърдят, че замразяването на средства не представлява накърняване на правото на свобода на изразяване и свобода на сдружаване, тъй като твърдените ограничения на тези свободи са нетърсена или случайна последица от решение на властите. Освен това замразяването на средства не засягало самата същност на правото на собственост (Решение на Първоинстанционния съд от 21 септември 2005 г. по дело Kadi/Съвет и Комисия, T-315/01, Recueil, стр. II-3649, точка 248). Във всеки случай Съветът счита, че няма нарушение нито на членове 10 и 11 от КЗПЧОС, нито на член 1 от Първи допълнителен протокол към КЗПЧОС, тъй като въпросите

мерки в настоящия случай са предвидени от закона, преследват легитимната цел за борба с тероризма и са необходими в едно демократично общество за постигането на тази цел.

126 В резултат на това Съветът и Обединеното кралство считат, че съгласно обичайно приложимото правило пред общността съд (вж. в тази връзка Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 1997 г. по дело FFSA и др./Комисия, T-106/95, Recueil, стр. II-229, точка 115 и Решение на Първоинстанционния съд от 8 юли 2004 г. по дело Cogus UK/Комисия, T-48/00, Recueil, стр. II-2325, точка 125) жалбоподателят, който носи тежестта на доказване, следва да докаже твърдението си, че Решение 2007/445 е опорочено от явна грешка в преценката. В това отношение Обединеното кралство подчертава, че спрямо посоченото решение се прилага презумпция за законосъобразност и че производството, в което се оспорва неговата действителност, е с гражданско-правен характер, така че тежестта на доказване се носи от жалбоподателя, и необходимото равнище на доказване е това, приложимо в гражданскоправната област. Освен това никоя разпоредба от приложимата правна уредба не предвиждала разместване или облекчаване на тежестта на доказване.

127 По отношение обхвата на съдебния контрол на Първоинстанционния съд Съветът и Обединеното кралство препращат към Решението по дело OMP1, точка 1 по-горе (точка 159), към Решението на Европейския съд по правата на човека от 21 февруари 1986 г. по дело James (серия A, № 98) и към заключението на генералния адвокат Jacobs към Решение на Съда от 30 юли 1996 г. по дело Vosphorus (C-84/95, Recueil, стр. I-3953, I-3956, точка 65). В резултат на това Съветът и Обединеното кралство поддържат, че Първоинстанционният съд не е компетентен да замени преценката на фактите и доказателствата по отношение на жалбоподателя, извършена от Съвета, със своя собствена преценка. Това по-специално се отнасяло до преценката на обстоятелствата, при които законодателят може да реши дали и кога прилагането на ограничителните мерки следва да се преустанови. В това отношение Обединеното кралство поддържа, че доколкото отговорните за вземането на решения лица се ползват с предимството да разполагат с широк спектър от становища в областта на сигурността и тероризма, които ако не бъдат правилно преценени, могат да породят сериозни последици, то при преценката на риска, свързан с тези последици, те имат право да се придържат към консервативен подход. В този контекст трябвало да се признае значителна тежест и да се отдаде определено уважение на техните решения. По-конкретно както националните, така и общностните юрисдикции не трябвало „да си изграждат собствено мнение“ във връзка с основанията на въпросното решение.

- 128 Освен това, препращайки към становището си в отговор на третото правно основание, Съветът твърди, че в настоящия случай е преценил правилно релевантните доказателства.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 129 В самото началото в отговор на доводите на жалбоподателя следва да се посочи, че мерките за замразяване на средства, които са от същия тип като тази в настоящия случай, са предвидени от закона, а именно от Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Обединените нации и от самия Регламент № 2580/2001. Освен това, както следва от преамбюла на тези актове, тези мерки са насочени към легитимната цел за борба с тероризма. Накарая, в преамбюла на посочената Резолюция 1373 (2001) Съветът за сигурност потвърждава необходимостта от борба с всички средства съгласно Хартата на Организацията на Обединените нации срещу заплахите пред международния мир и сигурност, предизвикани от терористичните актове и счита, че държавите трябва да обогатяват международното сътрудничество, като вземат допълнителни мерки, и по-специално замразяването на средства, за да предотвратят и премахнат на тяхна територия с всички законови средства финансирането и подготовката на всякакви терористични актове. Освен когато тази преценка, която ангажира цялата международна общност, е поставена под въпрос, въпросните мерки трябва да се считат за необходими за постигането на посочената цел в едно демократично общество.
- 130 Поради това, както Първоинстанционният съд посочва в точки 115 и 116 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, фактическите и правните обстоятелства, които могат да обусловят прилагането на мярка за замразяване на средства по отношение на лице, група или образувание, са определени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001. Съгласно тази разпоредба Съветът, действащ единодушно, създава, преглежда и изменя списъка на лицата, групите или образуванията, към които се прилага посоченият регламент, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграфи 4—6 от Обща позиция 2001/931/ОВППС. Следователно въпросният списък трябва да бъде изготвен съгласно разпоредбите на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 на базата на прецизна информация или

материал в съответната преписка, които обозначават, че е взето решение от компетентните органи по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали става дума за възбуждане на разследване или преследване за терористичен акт, или за опит да се извърши, участва или подпомогне такъв акт, въз основа на сериозни и достоверни доказателства или улики, или за присъда за такива деяния. Под „компетентен орган“ се разбира съдебен орган или, ако в тази област съдебните органи не разполагат с никаква компетентност, съответен компетентен орган в тази област. Освен това съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 имената на лицата и образуванията в списъка от приложението се преглеждат през определени интервали от време, и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че съществуват основания да бъдат запазени в списъка.

131 В точка 117 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, Първоинстанционният съд заключава въз основа на тези разпоредби, че процедурата, която може да доведе до приемането на мярка за замразяване на средства въз основа на релевантната правна уредба, се провежда на две равнища — едното национално, другото — общностно. На първо място, компетентният национален орган, който по принцип е съдебен орган, трябва да приеме по отношение на заинтересованото лице решение съобразно дефиницията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Ако се касае за решение за възбуждане на разследване или преследване, то следва да се основава на сериозни и достоверни доказателства или улики. На второ място, Съветът следва да реши с единодушие включването на заинтересованото лице в спорния списък на базата на прецизна информация или материал в съответната преписка, които показват, че такова решение е взето. На следващо място, Съветът трябва да гарантира през определени интервали от време, и поне веднъж на всеки шест месеца, че съществуват основания заинтересованото лице да бъде запазено в спорния списък. В това отношение проверката на съществуването на решение на национален орган, което отговаря на посочената дефиниция, е съществено условие, предхождащо приемането от Съвета на първоначално решение за замразяване на средства, доколкото проверката на последиците от това решение на национално равнище е необходима в контекста на приемането на последващо решение за замразяване на средства.

132 В точка 123 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, Първоинстанционният съд освен това напомня, че по силата на член 10 ЕО отношенията между държавите-членки и общностните институции се уреждат чрез взаимни

задължения за лоялно сътрудничество (вж. Решение на Съда от 16 октомври 2003 г. по дело Ирландия/Комисия, С-339/00, Recueil, стр. I-11757, точки 71 и 72 и посочената съдебна практика). Този принцип има общо приложение и се налага по-специално в рамките на полицейското и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси (обикновено наричано „правосъдие и вътрешни работи“ (ПВР), уредено в дял VI на Договора за ЕС, който впрочем изцяло се основава на сътрудничеството между държавите-членки и институциите (Решение на Съда от 16 юни 2005 г. по дело Pupino, С-105/03, Recueil, стр. I-5285, точка 42).

133 В точка 124 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, Първоинстанционният съд приема, че при прилагане на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, разпоредби, въвеждащи специфична форма на сътрудничество между Съвета и държавите-членки в рамките на общата борба срещу тероризма, този принцип поражда за Съвета задължението да се довери, доколкото е възможно, на преценката на компетентния национален орган, поне когато това е съдебен орган, по-конкретно относно съществуването на „сериозни и достоверни доказателства или улики“, на които се основава решението му.

134 От горното следва, че макар Съветът да носи тежестта на доказване, че с оглед на релевантната правна уредба съществуват или продължават да съществуват основания за замразяване на средствата на лице, група или образувание, както основателно поддържа жалбоподателят, предметът на тази тежест на доказване е относително ограничен на равнището на общностната процедура за замразяване на средства (вж. по аналогия Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 126, относно предмета на правото на защита в рамките на същата процедура). При първоначалното решение за замразяване на средства, тя е свързана главно със съществуването на прецизна информация или материал в съответната преписка, от които е видно, че по отношение на заинтересованото лице е взето решение от националния орган, което съответства на дефиницията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Освен това при последващото решение за замразяване на средства след преразглеждане тежестта на доказване е свързана главно с това дали продължават да съществуват основания за замразяване на средствата предвид всички релевантни обстоятелства по случая, и по-специално последиците от посоченото решение на компетентния национален орган.

135 Накрая от точки 145, 146 и 151 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, следва, че доколкото в рамките на приемането с единодушие на мярка за замразяване на средства въз основа на Регламент № 2580/2001 Съветът не действа при условията на обвързана компетентност, той разполага с оперативна самостоятелност при преценката на причините, поради които на заинтересованото лице трябва да се наложи такава мярка.

136 В това отношение все пак следва да се уточни, че когато от Съвета се изисква да прецени дали съществуват или продължават да съществуват основания за замразяване на средствата на лице, група или образувание, основното му съображение е свързано с неговото разбиране и преценка на риска, че при липсата на такава мярка посочените средства могат да бъдат използвани за финансирането или подготовката на терористични актове (вж. точка 129 по-горе).

137 Що се отнася до ролята на Първоинстанционния съд, в точка 159 от Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, той признава, че Съветът разполага с широко право на преценка на обстоятелствата, които следва да се вземат предвид с оглед приемането на икономически и финансови санкции въз основа на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО съгласно обща позиция, приета в рамките на общата външна политика и политика на сигурност. Това право на преценка се отнася по-специално до съображенията за целесъобразност, на които се основават такива решения.

138 Все пак, въпреки че Първоинстанционният съд признава свобода на преценката на Съвета в тази област, това не означава, че той не трябва да упражнява контрол върху тълкуването на релевантните данни, извършено от тази институция. Всъщност общностният съд трябва по-специално не само да провери дали представените доказателства установяват действителното положение и дали същите са достоверни и съгласувани, но трябва също да провери дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени ситуацията, както и това дали те са от такъв характер, че да подкрепят изведените от тях заключения. В рамките на този контрол обаче той не може да замества преценката на Съвета по усмотрение със своята собствена преценка (вж. по аналогия Решение на Съда от 22 ноември 2007 г. по дело Испания/Lenzing, C-525/04 P, Сборник, стр. I-9947, точка 57 и посочената съдебна практика).

- 139 Освен това следва да се посочи, че когато дадена общностна институция разполага с широко право на преценка, проверката за спазване на определени процесуални гаранции е от основополагащо значение. Така Съдът е имал възможност да уточни, че сред тези гаранции попада задължението на компетентната институция да провери внимателно и безпристрастно всички релевантни обстоятелства по случая и да мотивира в достатъчна степен своето решение (вж. Решение по дело Испания/Lenzing, точка 138 по-горе, точка 58 и посочената съдебна практика).
- 140 В рамките на настоящото правно основание жалбоподателят моли Първоинстанционния съд да провери дали при обстоятелствата в настоящия случай и предвид всички релевантни данни, изтъкнати както от Съвета, така и от него, Съветът е имал основателни съображения да приеме през 2007 г. по отношение на него Решение 2007/445 (вж. точка 119 по-горе).
- 141 В светлината на преследваните от приложимата правна уредба цели (вж. точки 130, 135 и 136 по-горе) такава проверка безспорно попада в границите на съдебния контрол, който общностният съд може да упражнява спрямо решение за замразяване на средства, взето въз основа на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001. По същество тази проверка всъщност съответства на контрола на явната грешка в преценката (Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точка 159). Впрочем нито Съветът, нито Обединеното кралство поддържат, че такъв контрол превишава равнището на контрол, признато на Първоинстанционния съд от съдебната практика в област като тази на икономическите и финансовите санкции.
- 142 В настоящия случай от писмото на Съвета от 30 януари 2007 г., от първото писмо за нотификация и от изложението на мотивите, приложено към всяко от двете писма, следва, че по същество Съветът се основава на обстоятелството, че разпореждането на Home Secretary, което според него отговаряло на дефиницията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, е било все още в сила, въпреки че съгласно Terrorism Act 2000 то е можело да подлежи на обжалване по съдебен ред (review). От първото писмо за нотификация и от изложението на

мотивите, приложено към него, също следва, че Съветът е взел предвид представеното от жалбоподателя становище и изложените от него оневиняващи доказателства относно периода след 2001 г., но той счита, че те не обосновават искането неговото име да бъде извадено от спорния списък. По-конкретно Съветът отхвърля довода, според който запазването в сила на решение за замразяване на средства е обосновано само ако към настоящия момент заинтересованото лице извършва или се опитва да извършва терористични актове.

143 Първоинстанционният съд счита, че с оглед на всички взети предвид релевантни данни Съветът разполага с основателни съображения и достатъчно доказателства, за да приеме обжалваното решение по отношение на жалбоподателя, че той не е допуснал явна грешка в преценката на тези данни, и че поради това е обосновал надлежно запазването на жалбоподателя в спорния списък.

144 На първо място, всъщност с оглед на релевантното национално законодателство разпореждането на Home Secretary явно е решение на компетентен национален орган, което отговаря на дефиницията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Впрочем тази квалификация не се оспорва от жалбоподателя в рамките на настоящата жалба.

145 На второ място, относно довода, според който обжалваното решение е прието по отношение на жалбоподателя въз основа на уличаващи документи, лишени от точен, сериозен и надежден характер, от напомнените в точки 133 и 134 по-горе принципи следва, че Съветът не само с основание се е доверил, но и е бил длъжен да приеме, доколкото е възможно, преценката на компетентния национален орган, по-конкретно що се отнася до съществуването на „сериозни и достоверни доказателства или улики“, на които е основано неговото решение. Макар да е вярно, че този национален орган не е съдебен орган, обстоятелството, че неговото решение подлежи на обжалване по съдебен ред и че такава жалба или не е подадена, или тя не е довела до благоприятно за жалбоподателя решение, поставя Съвета в същото положение.

- 146 На трето място, аналогични на изложените в точка 145 по-горе съображения се прилагат за довода, според който обжалваното решение е било прието по отношение на жалбоподателя въз основа на уличаващи документи, всички предхождащи 2001 г., и без разглеждане на оневиняващите документи, представени от жалбоподателя за последващия период. Доколкото, считано от 2001 г., разпореждането на Home Secretary може по всяко време да се обжалва по съдебен ред съгласно вътрешното право било пряко, било косвено, като обжалването се насочи срещу всяко последващо решение на Home Secretary, с което се отказва оттеглянето или отмяната му, Съветът с основание е приел за решаващо за целите на собствената си преценка обстоятелството, че това разпореждане остава в сила.
- 147 На четвърто място, с оглед преценката на уличаващите и оневиняващите доказателства Първоинстанционният съд счита, че Съветът е действал основателно и разумно, когато в положение като настоящия случай, в което решението на компетентния национален административен орган, на което се основава общностното решение за замразяване на средства, може да подлежи или е подлежало на обжалване по съдебен ред съгласно вътрешното право, тази институция по принцип отказва да изрази становище относно обосноваването на доводите по същество, изтъкнати от заинтересованото лице в подкрепа на такава жалба, преди да ѝ бъде известен изходът от производството по обжалване. В противен случай всъщност има опасност преценката на Съвета в качеството му на политическа или административна институция да се окаже в противоречие по фактическите и правни въпроси с преценката, извършена от компетентната национална юрисдикция.
- 148 На пето и последно място, по отношение на довода, според който жалбоподателят никога не е бил уличаван в извършването на какъвто и да е терористичен акт на територията на Европейския съюз, следва да се посочи, че Регламент № 2580/2001 по никакъв начин не поставя приемането на общностни решения за замразяване на средства в зависимост от условието терористичните актове, изтъкнати в този контекст, да бъдат извършени на посочената територия. Освен това, подобно условие би противоречало на духа и на целта на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност, чийто преамбюл по-специално утвърждава „принципа, който Генералната асамблея установява в своята декларация от октомври 1970 г. (2625 XXV) и който Съветът за сигурност потвърждава в резолюцията си 1189 (1998), а именно, че всяка държава е длъжна да се въздържа от организирането и насърчаването на терористични актове на територията на друга държава, да подпомага или участва в такива актове, или да допуска на своята територия дейности, организирани с цел подготовката на такива актове“ и приканва държавите „да премахнат на техна територия с всички законови средства финансирането и подготовката на всякакви терористични актове“.

149 С оглед на изложеното по-горе четвъртото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По петото правно основание, изведено от злоупотреба с власт

150 Жалбоподателят твърди, че спрямо него Решение 2007/445 е прието от Съвета при обстоятелства, които представляват злоупотреба с власт. Според него Съветът предварително е решил да запази името му в спорния списък само защото е искал да успокои действащия ирански режим, въпреки изцяло оневиняващите го данни от 2001 г. нататък.

151 В това отношение Съдът и Първоинстанционният съд многократно са постановявали, че даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства изглежда, че е бил приет с единствената, или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да се избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. Решение на Съда от 14 декември 2004 г. по дело Swedish Match, C-210/03, Recueil, стр. I-11893, точка 75 и Решение на Първоинстанционния съд от 13 януари 2004 г. по дело Thermenhotel Stoiser Franz и др./Комисия, T-158/99, Recueil, стр. II-1, точка 164 и посочената съдебна практика).

152 В случая обаче в преписката не се съдържат никакви данни за достоверността на тезата, че процедурата, довела до приемането на Решение 2007/445, е образувана с цел, различна от тази за борба с тероризма и финансирането му. По-специално твърдението на жалбоподателя, съгласно което посоченото решение е взето спрямо него само с цел успокояване на действащия ирански режим, оспорва мотивите на Съвета без да е подкрепено от никакви обективни данни.

153 Следователно петото правно основание трябва да се отхвърли.

- 154 Тъй като никое от правните основания, на които жалбоподателят се позовава в подкрепа на искането си за отмяна на Решение 2007/445, не е уважено, посоченото искане следва да се отхвърли като неоснователно.

По искането за отмяна на Решение 2007/868

Доводи на страните

- 155 В писмо, подадено в секретариата на Първоинстанционния съд на 11 януари 2008 г., жалбоподателят посочва, че правните основания, изтъкнати в подкрепа на искането му за частична отмяна на Решение 2007/445, са релевантни също във връзка с искането му за частична отмяна на Решение 2007/868.
- 156 Жалбоподателят подчертава, че РОАС е специализирана юрисдикция, създадена от Парламента на Обединеното кралство, за да се произнеса по жалби, насочени срещу решения за забрана или отказ да се отмени забраната на организации, считани от Home Secretary за терористични.
- 157 В решението си от 30 ноември 2007 г. тази юрисдикция квалифицирала като „порочно“ решението на Home Secretary от 1 септември 2006 г., с което се отказва да се отмени забраната на жалбоподателя в качеството му на терористична организация (вж. точка 22 по-горе). Тя също отказала да разреши на Home Secretary да подаде жалба срещу решението ѝ пред Court of Appeal. Освен това в рамките на такова обжалване пред Court of Appeal Home Secretary нямал право да оспорва фактическите констатации на РОАС.

158 В настоящия случай РОАС разгледала поверителните и неповерителните доказателства, представени от Home Secretary, и при закрити врата разпитала призования от негово име свидетел. Тези фактически констатации доказвали, че всички фактически данни, изложени от жалбоподателя в хода на процедурата, довела до приемането на Решение 2007/445, били правилни и че не съществувала никаква фактическа основа, за да се твърди, че жалбоподателят продължава да бъде терористична организация. Това се отнасяло също и за приемането на Решение 2007/868.

159 Така жалбоподателят упреква Съвета, че е приел Решение 2007/868 в момент, в който са му били известни не само решението на РОАС и нейните фактически констатации, но и отказа на РОАС да разреши на Home Secretary да подаде жалба пред Court of Appeal, както и начина, по които бил формулиран този отказ.

160 Той посочва, че макар Home Secretary наистина да е подал пред Court of Appeal ново искане да се разреши подаването на жалба срещу решението на РОАС, както е имал право да направи, все пак Решение 2007/868 се основавало спрямо него единствено на разпореждането на Home Secretary от 28 март 2001 г. и по никакъв начин не отчитало решението на РОАС.

161 Според жалбоподателя тези обстоятелства показват, че Решение 2007/868, доколкото го засяга, е явно погрешно, и че освен това е опорочено от злоупотреба с власт.

162 В становището си, представено в секретариата на Първоинстанционния съд на 15 януари 2008 г., Съветът се въздържа от коментар относно релевантността на решението на РОАС за целите на настоящото производство.

- 163 По време на съдебното заседание тази институция подчертава, като се позовава на направените от РОАС фактически констатации, че дори ако трябва да се приемат за точни и да представят правилна обща картина, било разумно да се счита, че жалбоподателят е участвал в терористични актове по смисъла на Регламент № 2580/2001, и че следователно продължавали да съществуват основания за замразяването на неговите средства. Освен това Съветът поддържа, че като е взел предвид искането на Home Secretary, с което се цели да му бъде разрешено от Court of Appeal да подаде жалба срещу решението на РОАС, той просто не е решил да изчака изхода от това обжалване, преди да прецени отново положението на жалбоподателя.
- 164 В становището си, представено в секретариата на Първоинстанционния съд на 16 януари 2008 г., Комисията поддържа, че към настоящия момент било прибързано въз основа на решението на РОАС да се правят заключения на общностно ниво. Според нея трябвало да се изчака решението на Court of Appeal по искането за разрешаване на обжалването, подадено от Home Secretary, и впоследствие, ако е необходимо, да се изчака изходът от евентуално обжалване пред Court of Appeal, както и този от евентуално последващо обжалване пред House of Lords (Камара на лордовете), преди да се определи дали посоченото решение оказва въздействие върху законосъобразността на приетите на общностно ниво решения.
- 165 В становището си, представено в секретариата на Първоинстанционния съд на 16 януари 2008 г., Обединеното кралство напомня, че във всеки случай разпореждането на Home Secretary от 28 март 2001 г. е все още в сила. Така това разпореждане представлявало достатъчно правно основание за приемането от Съвета по отношение на жалбоподателя на Решение 2007/868. Обединеното кралство посочва също, че по силата на член 6, параграф 3 от Terrorism Act 2000 решението на РОАС не задължава Home Secretary да заличи жалбоподателя от националния списък, аналогичен на този, изготвен от Съвета, преди изчерпването на всички способности за защита, включително пред House of Lords.
- 166 Освен това в своето писмено становище при встъпване Обединеното кралство посочва, че Решение 2007/868 е прието от Съвета, като са му били известни решението на РОАС и последващото решение на Home Secretary да подаде жалба

срещу това решение. Съдебното заседание пред Court of Appeal както по искането да се разреши подаването на жалба, така и по същество на делото се провело от 18 до 20 февруари 2008 г.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 167 В рамките на искането за частична отмяна на Решение 2007/868 страните посвещават съществена част от своите доводи на релевантността на решението на РОАС, посочено в точка 22 по-горе, за целите на контрола за законосъобразност, упражняван в случая от Първоинстанционния съд.
- 168 В това решение РОАС по-конкретно квалифицира като „порочно“ (perverse) заключението на Home Secretary, съдържащо се в решението му от 1 септември 2006 г., с което се отказва да се отмени забраната на жалбоподателя и според което по това време той все още бил организация, „участваща в терористични дейности“ (concerned in terrorism) по смисъла на Terrorism Act 2000. Това следва да се разбира в смисъл, че според преценката на РОАС никой разумен човек не би могъл да стигне до такова заключение и че, напротив, всеки разумен човек би стигнал до обратното заключение въз основа на доказателствата, с които разполагал Home Secretary.
- 169 В това отношение РОАС обобщава по следния начин основните си фактически констатации и правните заключения, изведени от тях, в точки 347—349 от решението си:

„347. [...] Трябва да разгледаме всички данни, които са били или които с основание са могли да бъдат на разположение на [Home Secretary], за да

определим дали РМОИ е участвала или с основание е можело да се счита от него, че участва в терористична дейност. Всички данни са подложени на внимателна проверка, която считаме за подходящ стандарт за нашата преценка.

348. Вече подробно са изложени заключенията ни по данните, с които разполагаме. Считаме, че внимателната проверка на данните води до следното заключение:

348.1 Като се изключи евентуално единственият инцидент от май 2002 г. РМОИ не е участвала в терористични актове в Иран или другаде от август 2001 г.

348.2. Дори ако РМОИ е имала към определен момент структура на военно командване в Иран, данните доказват, че такава структура е престанала съществувала преди (най-късно) края на 2002 г.

348.3. Дори ако се приеме, че трите доклада от 2002 г. могат да се считат за възхвала [на тероризма] по смисъла на член 3, параграф 5, буква в) [от Terrorism Act 2000], подобна дейност е преустановена преди август 2002 г.

348.4. През май 2003 г. РМОИ е разоръжена.

348.5. Не съществуват данни, че РМОИ е получила или се е опитала да получи оръжия, или да възстанови по друг начин някакъв военен капацитет, въпреки че е можела да направи това след май 2003 г.

348.6. Освен това липсват данни, въз основа на които да се предполага, че РМОІ се е опитала да набира или обучава свои членове за военни или терористични действия.

В обобщение, не съществува никакво доказателство, че към в някой момент след 2003 г. РМОІ се е опитала да изгради отново структура, която може да извършва или да подпомага терористични актове. Не съществува никакво доказателство за какъвто и да е опит за „подготвяне“ за терористична дейност. Не съществува никакво доказателство за каквото и да е насърчаване на други лица да извършват терористични актове. Не съществуват данни, които да са в подкрепа на каквото и да е убеждение, че РМОІ е „участвала по друг начин в терористични дейности“ към датата на приемане на решението през септември 2006 г. Що се отнася до периода след май 2003 г., той не може да бъде точно описан като „обикновена липса на дейност“, противно на твърдяното от [Home Secretary] в писмото му с решението. От данните става ясно, че цялият военен апарат вече не съществува било в Ирак, в Иран, или където и да е другаде, и че не е бил извършен опит от страна на РМОІ да го възстанови.

349. При тези обстоятелства единственото убеждение, което би могло непредубедено да формира разумно лице, вземащо решения, било през септември 2006 г., или впоследствие е, че РМОІ вече не отговаря на никой от необходимите критерии за запазване на забраната ѝ. С други думи въз основа на данните, с които разполагаме, РМОІ не е участвала в терористични дейности през септември 2006 г. и до днес.“

170 Предвид изложените мотиви, по-специално в точки 130—139 по-горе, Първоинстанционният съд счита, че решението на РОАС е от съществено значение за настоящото производство.

171 Всъщност става въпрос за първото решение на компетентен съдебен орган, който се признае относно законосъобразността с оглед на приложимото национално право на отказа на Home Secretary да оттегли разпореждането си от 28 март

2001 г., въз основа на което Съветът приема както първоначалното решение за замразяване на средствата на жалбоподателя, така и всички последващи решения, приети до Решение 2007/868, включително и него.

172 Следователно решението на РОАС представлява безспорно една от последиците на национално равнище на разпореждането на Home Secretary от 28 март 2001 г.

173 Първоинстанционният съд вече е посочил обаче, че проверката на такива последици е необходима в контекста на приемането на последващо решение за замразяване на средства (вж. точка 131 по-горе).

174 По въпроса доколко на Съвета му е било известно решението на РОАС и доколко той го е взел предвид в контекста на приемането на Решение 2007/868 от обясненията, предоставени от тази институция и от Обединеното кралство, както и от документите, свързани с посочената процедура, представени от тези страни в отговор на процесуално-организационните действия, предприети от Първоинстанционния съд, следва, че:

— на 13 ноември 2007 г. представителят на Обединеното кралство уведомява устно членовете на работната група на Съвета по Обща позиция 2001/931 (наричана по-нататък „работна група РС 931“), че РОАС е приела решението си по делото, засягащо жалбоподателя, на 30 ноември 2007 г. и че Обединеното кралство ще формира становището си във връзка със забраната на заинтересованото лице в зависимост от това решение,

— на 3 декември 2007 г. Обединеното кралство уведомява с електронно съобщение португалското председателство на Съвета за решението на

РОАС, като му излага резюме на това решение, поканвайки го да се запознае с него на интернет страницата, на която то е на разположение, и съобщавайки му намерението си да повдигне въпроса на следващото заседание на работната група РС 931,

- на 4 декември 2007 г. Обединеното кралство уведомява с електронно съобщение португалското председателство, че Home Secretary е посочил ясно, че се опитава да получи разрешение да подаде жалба срещу решението на РОАС; Обединеното кралство счита, че решението във връзка с това разрешение щяло да бъде взето преди 17 декември 2007 г.; в случай на разрешаване, съдебното заседание във връзка с обжалването пред Court of Appeal щяло да се състои през първите месеци на 2008 г.; в същото електронно съобщение Обединеното кралство предлага Европейският съюз да не предприема никакви действия по запазване на жалбоподателя в спорния списък до приключване на производството по обжалване в Обединеното кралство и уточнява, че забраната на жалбоподателя в Обединеното кралство оставала в сила през този период,

- на 6 декември 2007 г. екземпляр от писмото, изпратено от жалбоподателя до Съвета на 5 декември 2007 г. с цел заличаването му от спорния списък предвид решението на РОАС (точка 23 по-горе), както и екземпляр от посоченото решение на РОАС са предадени от генералния секретариат на Съвета на делегациите на държавите-членки в Съвета,

- на 12 декември 2007 г. работната група РС 931 провежда заседание, чиято цел е да се подготви приемането на Решение 2007/868; според „резултата от работата“ на това заседание, изпратен от генералния секретариат на Съвета на делегациите на държавите-членки в Съвета на 20 декември 2007 г., посочената работна група е уведомена от делегацията на Обединеното кралство за решението на РОАС; делегацията на Обединеното кралство също уведомява другите делегации относно намерението на Home Secretary да получи разрешение да подаде жалба срещу това решение и им обяснява, че ако самата РОАС откаже такова разрешение, Home Secretary възнамерявал да го поиска направо от Court of Appeal,

- на 17 декември 2007 г. генералният секретариат на Съвета изпраща на работната група на съветниците по външни отношения проект за решение и проект за обща позиция, отразяващи резултатите от заседанието на работната група РС 931; името на жалбоподателя е включено в приложенияте към тези проекти списъци; същия ден работната група на съветниците по външни отношения одобрява посочените проекти и призовава Согерег да препоръча на Съвета приемането на тези проекти; на 18 декември 2007 г. придружителното писмо, съдържащо тези факти („Бележка I/A“), е изпратено от генералния секретариат на Съвета до Согерег,

- на 19 декември 2007 г. Согерег одобрява въпросните препоръки,

- на 19 декември 2007 г. Обединеното кралство уведомява с електронно съобщение португалското председателство, генералния секретариат на Съвета и делегациите на държавите-членки, които изрично са поискали това, че РОАС е отказала да разреши обжалването, поискано от Home Secretary; Обединеното кралство добавя, че Home Secretary възнамерява да поиска същото разрешение от Court of Appeal, без да може да посочи на коя дата той ще се произнесе по това искане.

175 При тези обстоятелства на 20 декември 2007 г. Съветът приема Решение 2007/868.

176 По отношение на излагането на специфичните и конкретни причини, поради които след преразглеждане Съветът е приел, че продължават да съществуват основания за замразяването на средствата на жалбоподателя, и което представлява същинската част от задължението за мотивиране на тази институция в рамките на приемане на последващо решение за замразяване на средства (Решение по дело ОМРІ, точка 1 по-горе, точки 143 и 144), от изложението на фактите, напомнено в точки 28 и 29 по-горе, следва, че във второто писмо за нотификация Съветът приема, че причините за запазване на жалбоподателя в спорния списък, съобщени преди това на заинтересованото лице в първото писмо за нотификация, са все още валидни. Освен това изложението на мотивите,

приложено към второто писмо за нотификация, е напълно идентично с приложеното към първото писмо за нотификация. По отношение на решението на РОАС Съветът единствено отбелязва, че във второто писмо за нотификация Home Secretary се е опитал да подаде жалба срещу него (the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal).

177 С оглед на всички релевантни към датата на приемането на Решение 2007/868 данни и предвид конкретните обстоятелства в настоящия случай Първоинстанционният съд счита, че тези мотиви са явно недостатъчни за законното обосноваване да се продължи замразяването на средствата на жалбоподателя.

178 На първо място, посочените мотиви не позволяват да се разбере в каква степен Съветът реално е взел предвид решението на РОАС, което той е бил задължен да направи (вж. точка 173 по-горе).

179 На второ място, тези мотиви не съдържат специфичните и конкретни причини, поради които въпреки напълно самостоятелно направените фактически констатации от РОАС и особено строгите по отношение на Home Secretary правни изводи, които тази юрисдикция извежда от тях, Съветът счита, че продължават да съществуват основания за запазването на жалбоподателя в спорния списък с оглед на същите факти и обстоятелства, по които РОАС е трябвало да се произнесе (вж. по аналогия Решение на Съда от 17 януари 1995 г. по дело Publishers Association/Комисия, C-360/92 P, Recueil, стр. I-23, точки 39—44).

180 Това по-специално се отнася за заключението на РОАС, според което единственото убеждение, което, считано от септември 2006 г., би могло непредубедено да формира разумно лице, вземащо решения, е, че жалбопода-

телят вече не отговаря на никой от необходимите критерии, за да бъде оправдано запазването на забраната му в качеството на терористична организация, или че с други думи, считано от този момент, той вече не участва в терористични дейности. При тези обстоятелства Съветът е бил задължен поне да преразгледа преценката си относно съществуването на решение на компетентен национален орган, основано на „сериозни и достоверни улики“ по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

- 181 В хода на съдебното заседание Съветът полага усилия да отстрани тази явна непълнота на мотивите, като с помощта на примери поддържа, че дори въз основа на констатираните от РОАС факти към датата на приемане на Решение 2007/868 било основателно да се счита, че жалбоподателят е участвал в терористични актове по смисъла на Регламент № 2580/2001, и че следователно продължавали да съществуват основания за замразяването на неговите средства (вж. точка 163 по-горе).
- 182 В това отношение обаче следва да се напомни, че мотивите на даден акт по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, и че неизлагането на мотиви или явната им непълнота не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице узнава мотивите на акта в хода на производството пред общностния съд (вж. Решение по дело OMP1, точка 1 по-горе, точка 139 и посочената съдебна практика).
- 183 На трето място, Първоинстанционният съд счита, че макар Съветът безспорно да е можел да вземе предвид наличието на способности за защита срещу решението на РОАС, както и реалното им упражняване от Home Secretary, в настоящия случай не е достатъчно да се посочи, че Home Secretary е опитал да подаде жалба, за да бъде Съветът освободен от задължението конкретно да вземе предвид фактическите констатации, направени самостоятелно от РОАС, както и изведените от тях правни изводи.

184 Това важи още повече, доколкото, от една страна, РОАС, компетентен съдебен орган в областта на осъществяването на контрол за законосъобразност на актовете на Home Secretary, е квалифицирал отказа на последния да отмени забраната на жалбоподателя като „неразумен“ и „порочен“, и от друга страна, към датата на приемане на Решение 2007/868 Съветът е бил уведомен за отказа на РОАС да разреши на Home Secretary да подаде такава жалба, както и за мотивите за този отказ, а именно, че според РОАС не съществувала разумна възможност някой от изтъкнатите от Home Secretary доводи да бъде уважен от Court of Appeal.

185 В заключение Първоинстанционният съд счита, че с оглед на всички релевантни данни и предвид конкретните обстоятелства в настоящия случай не е надлежно мотивирано да се запази замразяването на средствата на жалбоподателя, извършено съгласно член 1 от Решение 2007/868 във връзка с точка 2.19 от списъка, съдържащ се в приложението към това решение в раздел „Групи и образувания“.

186 Това заключение може да доведе единствено до отмяната на тези разпоредби, доколкото те засягат жалбоподателя.

187 Що се касае до останалите въпроси, никое от изтъкнатите от жалбоподателя правни основания не може да обоснове искането му за отмяна на другите разпоредби от посоченото решение, доколкото те го засягат, и по-специално на член 2, съгласно който е отменено Решение 2007/445.

По съдебните разноски

188 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Първоинстанционният съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или

няколко от предявените основания или поради изключителни обстоятелства. Предвид обстоятелствата по настоящия случай трябва да се приеме, че Съветът понася, наред с направените от него съдебни разноси, и една трета от съдебните разноси на жалбоподателя.

- ¹⁸⁹ Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник държавите-членки и институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноси.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (седми състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата като неоснователна, в частта, в която се иска отмяната на Решение 2007/445/ЕО на Съвета от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО.
- 2) Отменя член 1 от Решение 2007/868/ЕО на Съвета от 20 декември 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/

2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Решение 2007/445 и точка 2.19 от списъка, съдържащ се в приложението към това решение, доколкото те засягат People's Mojahedin Organization of Iran.

- 3) Отхвърля жалбата като неоснователна в частта, в която се иска отмяната на другите разпоредби от Решение 2007/868, доколкото те засягат People's Mojahedin Organization of Iran.**
- 4) Осъжда Съвета да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и една трета от съдебните разноски на People's Mojahedin Organization of Iran.**
- 5) Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, Комисията и Кралство Нидерландия понесат направените от тях съдебни разноски.**

Forwood

Šváby

Truchot

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 октомври 2008 година.

Секретар

Председател

E. Coulon

N. J. Forwood